

SİMİTLER VE UÇURTMALAR

Bensu, yatağında gerinerek uyandı. Pencereyi açıp dışarıya baktı. Sabah olmuş, güneş doğmuştu. Gökyüzünün maviliği göz kamaştırıyordu. Bulutlar pamuk gibi gökyüzünde süzülüyordu. Ağaçlara konan kuşların ötüşü kulağa çok hoş geliyordu. Bahçedeki hanımeline kokusu huzur veriyordu.

Bensu, “Yaşasın güzel bir cumartesi günü olacak!” diyerek odasından çıktı. Cumartesi günü kahvaltılarında fırından simit alırlardı. Babasının simit almak için çıkmak üzere olduğunu görünce:

-Babacığım, ben de seninle
gelebilir miyim?

Babası:

-Haydi hazırlan, birlikte çıkalım o
zaman, dedi.

Annese, onlara simitleri koymaları
için kendisinin diktiğı bez torbalardan
verirken:

-Herkes, bizim gibi alışverişe
giderken kendi sağlıklı torbasını götürse
keşke, diyerek onları uğurladı.

Bensu, annesinin ne demek
istediğini anlayamamıştı. Babasına:

-Simitçideki poşetler sağlıklı değil
mi? diye sordu.

Babası gülümseyerek cevap verdi:

-Plastik poşetler doğaya zarar veriyor. Plastik poşetler doğada bin yılda eriyor. Bu yüzden doğanın sağlığını bozmamak için kendi torbalarımızı tercih ediyoruz, dedi.

Bensu'nun gözleri yerinden çıkacakmış gibi açılmıştı..

-Vay canına! Bin yılda mı? O zaman biz en doğrusunu yapıyoruz babacığım.

Simitçiye doğru yaklaşımlardı.
Mis gibi simit kokusu sokağı sarmıştı.
Babası, selam vererek içeriye girdi ve
simit ile poğaça istedi. Simitçi, simit ve

poğaçaları kâğıda sarıp poşete koymak
üzereyken Bensu:

-Aldıklarımızı bu torbaya koyar
mısınız lütfen, diyerek torbayı uzattı.

Simitçi, ilk defa böyle bir şeyle karşılaşüyordu. Şaşkınlığını gizleyemedi.

-Tabi ki küçük hanım, nasıl isterseniz... Niçin böyle bir şey yaptığınızı öğrenebilir miyim, diye sordu.

Bensu, kendinden emin bir şekilde cevap verdi:

-Çünkü biz böyle yaparak doğanın sağlığını koruyoruz.

Alışverişlerini tamamladıktan sonra hayırlı işler dileyerek fırından ayrıldılar. Babası, yürürken karşılaştıkları insanlardan tanıdıklarına selam veriyor ve iyi günler diliyordu. Bensu da bu sırada yoldan geçen otomobilleri sayıyordu. Derken evlerine geldiler.

Ablası, kapıyı açıp onları karşıladı.
Eve girdiklerinde kahvaltı sofrası
hazırdı. Bensu ve babası, ellerini yıkayıp
sofraya oturduktan sonra birlikte
kahvaltılarını yapmaya başladılar.

Annesi:

-Bugün hava çok güzel,
değerlendirmek lazım,
dedi.

Babası,

-Peki, ne
yapalım, herkes
fikrini söylesin.

Ablası:

-Bence alışveriş merkezine gidelim
hem gezer hem de alışveriş yaparız.

Bensu:

-Abla, bu güzel havada alışveriş
merkezine mi gidilir ?

Annesi:

-Ben de Bensu'ya katılıyorum.
Güzel havada güneşin tadını çıkaralım.

Babası:

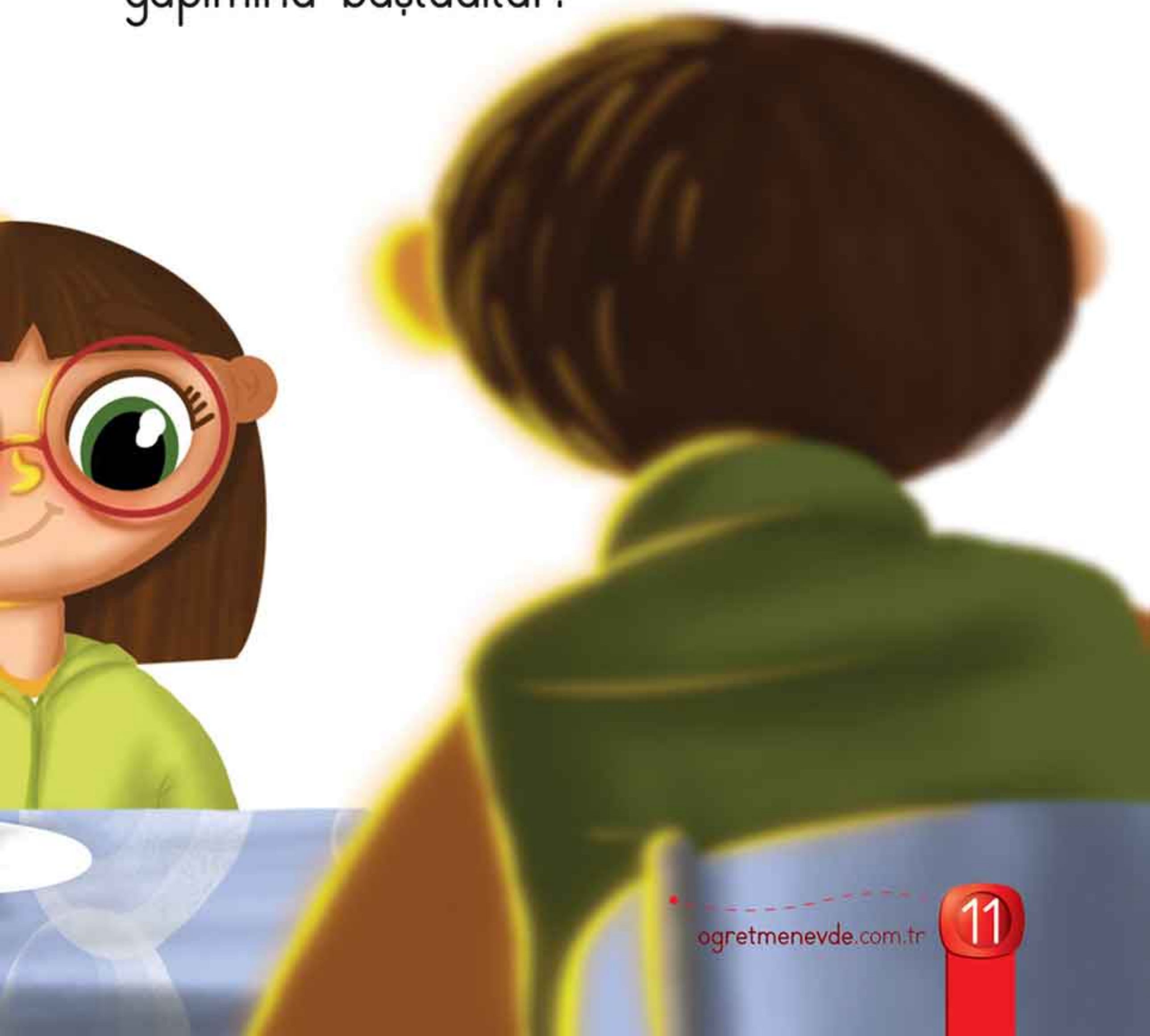
-Benim de güzel bir teklifim

olacak. Uçurtma yapıp uçuralım. Ne dersiniz, diye sordu.

Bu fikir herkesin hoşuna gitmişti. Ablası Cansu’nun bile...

Birlikte kahvaltı sofrasını topladıktan sonra ikisi için uçurtma yapımına başladılar.

Çıtaları altıgen oluşturacak şekilde birleştirdiler. Babası, “Uçurtmaların da iskeleti vardır.” dedi. Çıtaların ucunu dengeyi koruyacak şekilde bağladılar. Uçurtmanın iskeleti hazırды. Şimdi sıra arka yüzünü oluşturmaya gelmişti. Arka yüzünde kullanılmayan plastik poşet kullandılar. Uçurtmanın kuyruğu, tutma ipi de hazırды.

Uçurtmalar, rüzgâra karşı durmaya hazırdı. Genişçe bir alana gelmişlerdi. İlk önce ablası uçurmayı denedi. Ancak başarılı olamadı. Uçurtma havalanmıyordu. Babası, uçurtmanın kuyruğunu kontrol etti:

-Kuyruk sadece süs değil, denge sağlayıcıdır, dedi.

Ablası, tekrar denedi ve uçurtması havalanmaya başladı.

Bensu, uçurtmasıyla konuşmaya başlamıştı:

-Hazır mısın gökyüzü ile arkadaşlık etmeye? Dedi ona.

Küçük bir çocuğun becerebileceği bir iş değil gibi görünüyordu. Annesi, babası Bensu'ya hayran kalmıştı. Bensu, rüzgârı arkasına almış, koşuyordu. O, koştukça uçurtması yükseliyordu.

Uçurtması çok yükseğe çıkmıştı artık. Bensu'nun tutacak gücü

kalmayınca ip elinden kayıverdi.

Uçurtmasının kuyruğu sanki el sallıyor
gibi kıvrılıyordu. Bense:

-Baba, yakala lütfen! diye bağırdı.
Babası yakalayamamıştı. Bense'nun bu
duruma çok üzüldüğünü görünce:

-Üzülme. Uçurtman başka bir
çocukla buluşacaktır, dedi.

Bensu, uçurtmasına el sallarken,
“Yeni arkadaşına selam söyle.” diye
bağırdı. Eve dönüş vakti gelmişti.

Yolda babası uçurtmanın hikâyesini
anlatıyordu. Şapkasını rüzgârda
uçmasın diye bağlayan Çinli bir adam
varmış. Bensu hikâyeyi dinlerken:

–Çinli amca, seni çok seviyorum.
Çocuklar için çok güzel bir icat
yapmışsın, dedi.

